

នេះអាចប្រៀបធៀបបានឡើយ ។

ក្នុងកិច្ចការព្រឹត្តិសង្គមនេះ មានទេវតាមនុញ្ញតែមានសប្បាយ
អនេក។ ទាំងព័ត៌មានក្នុងសង្គម ព្រោះមានព្រាត្រប្រាស័ទ្ទក ព្រាត្រប្រាស
សម្បាយ ។ ម្យ៉ាងទៀតព្រោះភាសាជាអនុស្សាវរីយ៍និយាយដល់ប្រជា
រាល់ពេលវេលា រហូតដល់បណ្តាញទាំងឡាយចេញពីភូមិមានអ្នកសម្រេច
នាងសប្បាយ សប្បាយព្រោះក្នុងសង្គមដែលនេះ អរណ្តមួយចំនួន
ជីវិតនាង គឺនាងបុគ្គលនេះ ។

មែននាងសប្បាយមែន សប្បាយប្រហែលលើសអស់មាតាទាំងពួង
ណាមួយក្នុងប្រកបដោយសុខភាពច្រើនណា មានសំណើច្រើនសំចៃ
មានសាច់ស្នាម មានសំដីដាក់ផ្សេងខ្លួនផង គួរតែស្នេហាប្រាស
បទុមបានមួយទេហើយ ។

ថ្ងៃនោះ នាងទេវតាបុត្រី ។ នាងដាក់កូនទៅក្នុងអង្គុយ
ក៏សំពះដោយលក្ខន្តិកដែលលក់ស្តាប់ស្តាប់ ។

មិនយូរប៉ុន្មាន នាងជាមាតាពីលក់ទៅជាមួយកូនផង ។ ប្រ
យល់សប្តិយើងមានទូន្មានដ៏ទាំងមកទប់ក្រសាចនាង ។ ធីតាយំដៅ
រហូតខ្លាំងពេក ។

ទេវតាដល់ក្នុងដំណក ។

លុះដល់នាងច្បាប់ដឹងខ្លួនឡើង ព្រះសុរិយាប្រៀងប្រណាល់
ហើយ ។ នាងទាញអង្រឹងយោលចម្រុះជាបុត្រី ។ ៤៧ | អ្នកដូច្នោះ
អង្រឹងទ្រង់ស្រាលស្មើ ។ ឆ័រព្រាតាឡើងជូនអ្នកក្រូក ។

ចាត់ប្រើទោណាហើយក៏ក្នុងអើយ ។

ក៏ល្អស្ទុះចេញទៅស្រែកហោមីដក្នុង ក៏ទាំងក្រសែង
លើង ។ យាយកូនទៅផ្សាពុំទាន់មកផង ។

នាងនឹកថា ប្រហែលយាយកូនមកលើកកូនយកទៅមុនទឹកដស្តី
ហើយ ។ ស្រីក៏ទៅកេស្តីង ក៏គ្មានឃើញអ្វីសោះ ។ នាងសួរអ្នកដទៃ
ដែលនាងជួបប្រទះថា : “ ឃើញអ្នកណាមកយកកូនខ្ញុំទេ ? ” គេឆ្លើយ
ថា : “ ទេ ! . . . យ៉ាងណាផ្ទះ ? ” ។

ទេវតាសំគាល់គ្រាប់គេវិញក៏ទាន់ចប់ផង នាងក៏ទៅសួរអ្នកដក
នាងទៀត ។

នាងឆ្ងាយ បីជូនមេមាត់កក ។

មុខនាងឡើងស្ទឹងស្ទឹងក្នុងទាំងពួងឆ្លើយមកនាងវិញក៏កាត់ក្រដាស
មិនយូរប៉ុន្មាន មនុស្សក្នុងភូមិក៏ជួយដោយទ្រោកប្រតិបត្តិសំនាងទេវ ។

នាងក៏មកដល់ទៀត ក៏ជួយកេរ្តិ៍ ។ ទឹកភ្នែកហូរស្រាត់ នាងទេវ
ស្រែកទ្រហោយថា :

“ ឧ ! ម្ចាស់ផ្ទះអើយ លោកអ្នកណាយកកូនខ្ញុំទៅ ? ខ្ញុំលង់
ដំណកច្បាប់ឡើងស្រាប់ក៏ចាត់កូន ។ ឧ ! អ្នកណាទេវតាដកក្រូក
ម៉ែ ? លួចមិនលួច ? កូនខ្ញុំ ។ កូនចើងបានមួយទេ ថ្ងៃនេះផង ។
ទៅក៏នាងបានមីចៅ តើគេយកថ្ងៃទៅសម្លាប់ចោលឬអ្វី ? ។ កូន ។ ! ចើង
បានឃើញក្នុងព្រះអាទិភូមិនបានប៉ុន្មានថ្ងៃផង ស្រាប់ក៏នាសទៅវិញ ។
នាងក៏ទាន់ចេះនិយាយ ចេះកិត្តិផង ស្រាប់ក៏ចាត់ទៅ ។ ឧ ! លោក

អ្នកកើយជួយកេតខ្ញុំផង ខ្ញុំស្ងប់ក្នុងពេលនេះដោយបាកដរហើយ ។ ភូមិដ
 រើយ ! ឆ្ងាយយោងពីតំបន់ខ្ញុំផង ។ ខ្ញុំគ្មានទ្រព្យផងអ្វីទេ ។ ខ្ញុំមានតែ
 កូនមួយនេះ ” ។

ទាអមើលផ្ទះបញ្ជីរ យំបញ្ជីរ តើផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ រៀបរាប់
 សព្វគ្រប់ ។ អ្នកផងដែលស្តាប់ក៏ជួយយំផងក្រប់ ។ គួរ ។

វាត្រឹមត្រូវបំពាក់ពេលវេលាភ្នំស្រួចផងស្តេង ។ ទាអមើលអ្នកកេខ្លាច
 ផ្សារទៅទៀត ។ ទាអមើលវាយភ្នំស្រួច ។ ដោយពុំឃើញ ទាអមើលទៅ
 ដល់ក្រែងទាអមើលផ្ទះ ក្រឡើយស្តាប់ក្រែងពួកស្រីទៅកេតខ្ញុំយំ ។

ស្រីអ្នកចង់នេះផ្ទះស្រីទៅកេតខ្ញុំផង តាមគ្រឿងបង តាមរូងរន្ធផង្កា
 ក្រែងអ្នកណាយកកូនទាអមើលកេតខ្ញុំនោះ ។

គួរតែយកយើងមួយកំណាក់ផ្ទះកេតខ្ញុំក្រែងឈ្មោះទាំងក្នុង ដើម្បីឱ្យកូន
 ទាអមើលកេតខ្ញុំ យំឡើង ឱ្យទាអមើលស្រីទៅកេតខ្ញុំដឹងពីស្ថានភាពទាអមើល
 លើកសិលយកកូនទាអមើល ។

កសិករណា បានយកទៅប្រើទៅកូនដងស្រីក្រែងអ្នកណាយកកូន
 ទាអមើលកេតខ្ញុំ ។

ទាអមើលស្រីអ្នកមើលដឹងការស្តី ។ ក្រែងកេតខ្ញុំកូនទាអមើល ។ គ្មានដល់
 កូនដូចកណាមួយ គឺការឡើងលើដំបូកនោះក្រែងបានព្រលឹង ឬ ទាអមើល
 កូនទាអមើល ។

កន្លែងក្រែងណាខ្លាចស្រីមួយស្រីមួយ ទាអមើលកូនទាអមើលកេតខ្ញុំ
 ក្រែងលេចកូនសម្លាប់ ។

ពាក្យកន្លងទៅ ឬត្រីនាងនាវាចាត់ផ្សេង ។

វិទូមួយមកផ្តន្ទាព្រឹត្តិសង្ខេបនេះទៀត ស្រីនោះគេដើរកូននាង
ទឹកភ្នែកដែលហូរ ឈប់ហូរអស់រាល់គ្នា នៅតែទឹកចិត្តទេដែល

កន្លងទៅ ។

វិទូមួយទៀតកន្លងមក តើវិទូទៀតកន្លងមក គ្មានលេចពូជណា

មួយពីបុត្រសង្ខារនាងសោះ ។

១ | ស្នាមមីត្រស្នាមមី ។ នាងមីអស់សង្ខារ ។ នាងមីអ

កន្លងសោះ ។

ដោយអស់កម្មនៃខ្លួនក្នុងពេក មាតាទុរកត្តចូលទម្រេកខ្លួនលើ

ប្រេមនាងក្នុងដែលអស់កម្មវិជ្ជា ។

កាលណានាងនឹកអស់បុត្រី នាងឃើញមុខស្រីកណ្តាលនាង

នឹងភ្នែក មុខមូលព្រាឡុងឃើញស្រស់ ។ ស្រីមើលទេរទ្រូង ស្រីមើល

កូនកំសត់ មើលទេរទាស្ត្រីឃើញមុខ មើលរកមុខហាក់ឃើញ

មើលគ្រប់ទិសឃើញក្នុងជាក ។

រូបក្នុងថែមវេទកត្រីដូចសាន្តិស ។

ផ្កាការឈរដៃដាច់ កូនចេញទៅ ។ នាងដើរតាម កូនចេញទៅ

ទៀត ។ នាងចេញមកវិញ កូនដើរតាមមក ។ ស្រីអង្គុយសំពះឡូក

ទេស្បែកមួយកន្លែង កូនសើច្រែកហាយមកនាងវិញ ។ ១ | កេរ្តិ៍

ចិត្តមីម៉ែរទេ ផ្កាការមូលអស់ទង្គិកខ្លួន ។

ក្រែកស្រោម ឧបមារដេដាប់នឹងដើមទ្រូង សើចដាក់អារុត រួចនាងដាក់

អារុត រួចទឹកភ្នែកស្រក់ក៏ ។ ។

មួយ ។ នាងហូតភ្នែកចេញពីស្រោម ។ នាងយកមេដៃស្នាមមុខ

ភ្នែក ។ នាងមើលចុងភ្នែក ។

១ | ភ្នែកមុត ។ មែន ចុងភ្នែក ។

ស្រីកំសត់និយាយភ័យ ។ ថា ៖ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំផុតអស់ទុក្ខហើយ ។

ភ្នែកនេះហើយជាមិត្ត ជាទីអសោនរបស់ខ្ញុំ ។ ភ្នែកនេះជាថ្មីដែល

ស្រោយចំណងខ្ញុំឲ្យមានសេរីភាពភ័យ ។ ក្នុងដួងសង្ខារ ។ ជិតមនុស្ស

ហាក់ទេនាណាស់ មានភេទក្នុង គ្មានឃើញសុខសោះ ។ មែនគ្មានសុខ

មែន | ។ ។ ផ្កានឹកទៀតថា បើក្រែកដ៏នោះ ទុក្ខមួយភាគធំណាស់

ទៅហើយ ចុះឡើយក្រែកកូនទៀត តើសំនេរធ្វើអ្វី បើចិត្ត បើវិទូមស្តាប់

អស់ទៅហើយ ។

ទេបើចាប់ចុងភ្នែកហាក់ដូចស្រឡាញ់ណាស់ ។

នាងយកដៃបេះឡើយ ។ រួចមើលទៅចុងដៃដើមខ្លួន ។

នាងយកចុងដៃដូច ។ ចុងដៃដើមនាងនេះ ដើម្បីរកមើលកន្លែង

ដែលចុងភ្នែកស្រឡាញ់ទៅ ។

កញ្ចាលក្នុងដួងសំពះដល់ទេវតា សុំកុំឲ្យយកទោសទោង ។ នឹង

សម្លាប់ខ្លួនក្នុងពេលនេះហើយ ។

ចុងភ្នែកភ្នែកចុះចេញចុងដៃដើមខ្លួនបង្កង ។

មានន្ទមេត ។

មានន្ទឈរឆ្នឹង ដាវដុលហុកហើយ ដែលបានទៅដោះមាឃ
ស្មើចំអែនីដុក្រះអាចិត្តិក្រោក ។ ។ ដោយគ្រឿងសម្លៀកបំពាក់ ដោយ
មាតរា បែបសហាត់មានគុណាចតកឧបថា ។

មានន្ទទំនើកដល់មាឃច្នៃប្រមាណប្រាំកាន់ភាត់ ។ រួចក្នុងរូប
សម្រែកយ៉ាងខ្លាំង ចក្ខុវិស្វកលរហ័សប័ ។

តាមចេតនាប្រដរាម ក្មេង ចាស់ ប្រុស ស្រី ដែលឈរមើលក៏ច្នៃ
ទូសម្រែកថា ជយាលាន់ប៉ុកដាឡឹង ។

ខ ។ តែតិណាយក ក្នុងដល់មាឃប្រើក្រាហ្វីតរាយដូច្នោះទេ
ក្នុងពាក្យនេះសរសេរសាតិណាយិក ។

មនុស្សម្នាក់ ។ សប្បាយគ្រប់ ។ គ្នា ។
អ្នកលក់ដូរក៏ចេញទៅលក់ក្រោងក្រោក ។ អ្នកក៏មើលក្នុងទំនើក
ក៏ច្រើនណែនណាន់តាន់តាប់ ដើម្បីទិញសម្រែកច្រៀងផ្សេងគ្នា ។

ទំនើកហែត្តិច្នៃដូច្នៃប្រដរាម ចំនួនច្រើន ទាតហ៊ុនរយ
លាន់ប្រាំស្តាំដកដក ។ ក្មេង ទំនើកស្មើច្នៃដូច្នៃក្នុងលំទាហានដែលដើរ
ក្មេង ។ តែតាមមើលច្រឡាយ កាន់ដៃគ្នារណាង ។

ទាងចាំទៅផ្ទះក្នុងខ្លួនស្អាតបាត ។

គិតចង់ទៅទូលថ្មី កែទាងកុំហ៊ានទៅទេ ក្រោយខ្លាចក្រែងក
សើចង់ទាង ។ ស្រ្តីបាច្រៀងទាងយំទៅមុខកង ទៅឱ្យខ្លាស់ទៅ
ទេ ។ ទាងកុំទៅទេ ក្រែងប្រាប់ខែមកហើយ កុំដឹងចិត្តប្រសើរ

ប្រលយជាដណា ។

បើនាងទៅម្តង ហើយស្រាប់តែគេធ្វើកុស្តស្តាប់នាងក៏ដឹង
នោះនាងមុនជាដាច់ខ្យល់ភ្លាមក្នុងពេលនោះមិនទាន់ ។

ពល្យាណនឹកទៅទៀតថា បើស្តេចពោះនាង ស្រឡាញ់នាង
ពិត ។ ប្រាកដជាការនាងហើយ ។ ការស្រ័យហេតុនេះ នាងមួយនឹងអ្នក ។ ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃផ្តាច់ព្រឹត្តិរបស់ខ្ញុំ ។

សម្រេចថា ត្រូវរងចាំថ្ងៃដូច្នេះចិត្តត្រូវ ។
ស្រីនោះផ្ទះមែន តែនាងល្អចស្តាប់សូរស្តី និង សូរមាត់គេដែល

ស្រែក ទ្រហឹងឆ្លងកង ។
នាងស្រៀវក្នុងចិត្តដទៅទុកចាប់បានយើងមុខ ។ ចំណង់នោះ យើងដូចជា

ទប់ស្កិតស្កល់ ។
ដើម្បីបំភ្លេចសេចក្តីទន្ទឹង នាងដើរចុះឡើង តែក្នុងផ្ទះច្នាក់ដង

ក្នុងការទទួលបាននេះ មួយទាំងយប់មួយសព្វ ។
មនុស្សម្នាក់លោកទូលការមជ្ឈមជ្ឈម ។

នាងទង្វាក់ ងាកទៅ ស្រាប់តែឃើញភាសាដូចមានទូមកដល់
នាងគឺយកក្តីមា ស្នើសុំកុស្តស្តី ។ ភាសាដើរទៅកនាងឈរ

រង់ចាំគេ ដែលដំកាន់ដរ ដែលហ្មត់ទុកជាស្រេច ។
ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃចុងក្រោយបំផុតដែលខ្ញុំប្រើធីយារយេ ។ . . .

ខ្ញុំបាននិយាយនឹងអ្នកស្រឡាចិត្តស្នេះស្និតនឹងខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំបានស្រឡាច
អ្នកស្នេះស្និត ។ ភាគីដែលខ្ញុំនិយាយទៅអ្នក អ្នកកស្តាប់ខ្ញុំសោះ ។

ពាក់ខ្លួនហ្មត់ដល់ទៅហ៊ានអង្វរត្តិអ្នក ។ ឥឡូវខ្ញុំឈប់និយាយ ឈរ

ដូចទៀតហើយ ។ ខ្ញុំចាប់ប្រើធីអកុសលប្រាកដ ។ ខ្ញុំស្តាយណាស់

ដោយអ្នកបង្ខំខ្ញុំលេងធីដ៏លាមកនេះដែលខ្ញុំចង់លេងឡើយ ។ តែខ្ញុំ
ផ្តើម គឺប្រាកដជាធ្វើដោយចិត្តចង់ ដោយចេតនា ដើម្បីលុបលាង

កាប់សំរាប់ខ្ញុំចំពោះអ្នក ដែលខ្ញុំបានរាយសើកំណាត់ដ៏រឹតរបស់ខ្ញុំជា
កាមានិយាយដោយភាគីផ្តួច ។

នាងចេចិត្តហាមាត់ បើកវត្តកំ ។ ស្តាប់ ។
សេចក្តីកត់សម្រេចយើងដ៏មកស្របដណ្តប់ផ្តងចិត្តនាងដាច់ ។ នាង

យើងដូចជា ។
— ទេ ! លោក ។ កុំធ្វើបាចខ្ញុំ . . .

ភាសាគឺហាក់វិញថា ។
— ខ្ញុំធ្វើល្អណាស់ហើយជាមួយនឹងអ្នក ។ អ្នកកុំព្រមយល់ កុំព្រម

ធ្វើតាម កុំព្រមជឿខ្ញុំ ។ ទេ ! ទើបស្រីរលក្ខណ៍ មើលទុះច្បុំ !
ភាសាចម្បងទៅដល់ផ្តល់ផលទៅផ្ទះដ៏មួយទៀត ។

នាងចេចិត្តហាមាម ឃើញកូនស្រីរបស់នាងគេដល់ស្តាប់ស្តាប់ ។
នាងស្ទុះក្រោក តែចុងដាតាមាចុចដាច់ត្រង់កនាងកន្លែងជិតចម្លើន

ឡស្រីកំសត់ក្រោកបាន ។ ដោយតឹងទ្រូងពេក ធ្វើការទ្រហោយ ហើយ
ពោលយ៉ាងអាត់អ្នលថា ។

— កូន ។ មាសម្តាយ កូន ! ម្តាយនឹកកូនណាស់ កូនមកនេះមក ។
កូនមកពីណាចាត់យូរម៉្លេះ ? កូននឹកម្តាយទេ ?

។ ។

១ | កូនអង្គរបស់ទេ ? ម្តាយសួរទៅកូនស្តាប់ទៅហើយ ។
ទេវភាពាត់ចិត្តទាន់ខ្លួន ? កូនបានឆ្លើយថា ? លោក ! ខ្ញុំសុំកូនខ្ញុំមកពី

កាយគំហកទៀតថា :

- នៅខ្សែសៀម បើលទៅទៀតមើល

ទាវទេវីទាមវេត្តកទៅទៀត នាងស្រែកយំឡើង ដោយ

បានឃើញមនុស្សម្នាក់ម្នាក់ម្នាក់ ចាប់លើកបិត្តទទាងដែលនៅក្នុងពួកទៀត

មនុស្សទេវភាពទះយកចុងដាវដាវលើកូននាងដែលដេកលក់ ហាក់ប្រ

ឆ្លងប្រហារជីវិត ។

- វេ ! ធ្វើយ៉ាងនេះស្តាប់កូនខ្ញុំហើយ ។ លោកធ្វើអ្វី

ប្តឹងអាណិតកូនខ្ញុំទៅកុំធ្វើបាបគ្នា ។ ខ ! ស្តាប់កូនខ្ញុំហើយ ព្រះម្តាយ

ថ្ងៃមើល ! កុំ ។ លោកជួយខ្ញុំផង កុំ ។ ។

នាងទៅប្រើវត្ថុរត់ស្លាប់វត្តពោធិ៍ ។ កល្យាណបច្ចៈទៅទៀត

ខ្លួន ។ ចុងដាវធ្វើឲ្យទាងកកស្លុតស្រែកក្នុងដួង ឱងចុងដួង ។ នាង

វត្តកុះកុះនៃនេវកក្នុងបារមីលទេ ដែលវាយក្នុងចិត្តក្រៃលេក ។ ទាង

ក្នុងស្ន ។ ។

កាយាកបច្ចាត់និយាយថា :

- ទេវី ! វាមិនទាន់ស្តាប់ទេ ។ ចូរអ្នកជ្រាបថា គឺខ្ញុំនេះហើយដែល

បានលួចយកកូនអ្នកទេ ។

- ចា : ! លោក ! ឧ លោកយកកូនខ្ញុំទៅឬ ? ចា :

- ឥឡូវនេះអ្នកចង់បានកូនអ្នកវិញទេ ?

- ចា : លោក ចង់បាន សុំអាណិតខ្ញុំទៅ ខ្ញុំអង្វរ . . .

- តើអ្នកស្រឡាញ់កូនអ្នកទេ ?

- ចា : លោកស្រឡាញ់ ហ្ន៎ ! ស្រឡាញ់ណាស់ . . . ពេក

ស្រឡាញ់ផុតអស់របស់ដែលទាញក្នុងលោកនេះ :

- តើអ្នកចង់ឲ្យកូនអ្នកស្តាប់ ឬ រស់ ?

- ចា ! ចង់ឲ្យរស់

- តើ ! បើចង់ឲ្យកូននេះរស់ ដោយណាស់ !

- ឲ្យខ្ញុំធ្វើយ៉ាងណា ? ចា : ខ្ញុំចង់ឲ្យរស់ ធ្វើយ៉ាងណាពោក

ខ្ញុំធ្វើតែរស់ ។ ជម្រាបប្រសាសន៍មកខ្ញុំអង្វរ ។

កាយាល់ចមើលមុខកល្យាណយ៉ាងកំណាច ។ បុរសចន្ទវាចា

ទៅទៀតថា :

- កិច្ចករព្រះផ្នែកដោយទេ ។ បន្តិចទៀត ក្តីអ្នកមុខដោយកដល់ទីនេះ

ហើយ ។ ដើម្បីឲ្យកូនអ្នករស់ ដើម្បីឲ្យបានកូនមកដល់ដៃអ្នកវិញ ដល់ក្តី

អ្នកមកឲ្យអ្នកទៅស្ងៀមផ្អែមផ្អែម ធ្វើផ្លូវកុំនិយាយឲ្យរលោះ ។

- ក្រាន់តែកុំនិយាយឲ្យរលោះប៉ុណ្ណោះឬអី លោក ?

- តើ ! ទោះជាយូរមន្ទីរកុំនិយាយដែរ

- ទេ ! ខ្ញុំទឹកក្តីខ្ញុំណាស់ ខ្ញុំសុំនិយាយតែកាត់បានឬនដប់ម៉ាត់

អាណិតខ្ញុំទៅខ្ញុំទឹកកាត់ណាស់ ។

- មិនបាន ! បើអ្នកហ៊ានទៅហើបមាត់មួយម៉ាត់ កូនអ្នកមុខដោយស្តាប់

ម៉ាត់ទាន់ អ្នកឃើញវាខ្ញុំទៅទីនេះ បើអ្នកហ៊ាននិយាយមួយម៉ាត់ ខ្ញុំគ្រាន់

តែធ្វើសញ្ញាខ្ញុំចិត្តទៅ អ្នកដែលបានឮសូរស្រងូតចិត្តអ្នកក្រោយ
ខាន ។ ម៉េចអ្នកយល់ទេ ?

- ចោះ ! ខ្ញុំយល់ហើយ ហ្ន៎ ! លោកគ្មានមេត្តាផ្តល់ខ្ញុំសោះ ដើ
ក៏លោកមិនចង់ឱ្យខ្ញុំនិយាយឆ្លងក្នុងខ្ញុំ ? ខ្ញុំធ្វើដូចលោកប្រកាស លុ
លោកអត់ទោសចុះ ? ឥឡូវអើយ ! ឥឡូវអើយ ! ខ្ញុំស្តាប់ហើយ
- មើល ហ្ន៎ ! ឃើញទេ ?

- ឧស ! ឧទេ កុំសម្លាប់ចិត្តខ្ញុំទេ ! លោកអើយ លោកអើយ
- ម៉េចធ្វើតាមខ្ញុំឬទេ ឆាប់ ។ ឡើង ?

- ហ្ន៎ស លោកអើយ
- ថា ឱ្យត្រាមចក !

- ចោះ ! ខ្ញុំធ្វើតាមទាំងអស់ហើយ
- ម៉េចអ្នកធ្វើតាមខ្ញុំទេ ? ចិញ្ចាយឱ្យគ្រប់ទៅ

- ចោះ ! ខ្ញុំយល់ក្រុមហើយលោក
- អើ ! អ្នកក្រែកទៅឱ្យស្ងៀមមួយភ្លែតនេះ

- ចោះ ! ខ្ញុំធ្វើបាន . . . តែការណាទៅបានលោកឱ្យ
មកខ្ញុំវិញ

- មិនអីទេ ចាំខ្ញុំយកមកឱ្យ
- ការណាទៅទៅម៉េចខ្ញុំអាចនិយាយបាន ?
- ចាំខ្ញុំជូនដំណឹងការក្រោយ តែមិនយូរទេ មួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះក៏
ហើយ

- ចោះ ! ខ្ញុំក្រែកអណាស់ ខ្ញុំមិនក្នុងទេ ខ្ញុំធ្វើតាមលោកមិនឱ្យ
ទុសទេ គឺទៅស្ងៀមមួយភ្លែតនេះ រួចមិននិយាយមួយម៉ាត់សោះ ។

អូ ! គឺលោកត្រូវឱ្យធ្វើសញ្ញាអ្វីទៅ គេសម្លាប់ចិត្តខ្ញុំហើយ ។
- ទេ ! ទេ ! ខ្ញុំមិនត្រូវឱ្យទេ

- ឧ ! កូនកំសត់អើយ . . .
ដើរសេះមួយលាន់ប្រាំគមដាលស្រែ ។ សូរស្រងូតសេះកាន់តែ

មកជិតដល់ ។
ទាងទៅព្រឹក្រែចក្នុងចិត្ត ។
កាយមើលតាមបង្អួចទៅឃើញប្រាកដជាបងបស់ខ្លួន គឺមានខ្ញុំ

នោះឯង ។
- ឥឡូវទៅស្ងៀមយប់ចំណាយ ។

ទាងទៅព្រឹក្រែចក្នុងចិត្ត ។ ផ្នែកដែលពិសេសនៃមនុស្សគឺដួង ។ ផ្នែក
ពុលរលើសសេះដែលធ្វើឱ្យទាងព្រឹក្រែចក្នុងចិត្ត ។ ទាងភ័យដង អរដង ។

ទាងភ័យដង អរដង ។ អាការៈនេះវាឱ្យទាងធ្វើដូច្នោះ តើមានប្រយោជន៍អ្វី ?
ទាងចាំបែរដៃទាងដែលសំរិះឱ្យចាំមាត់ច្បារ ព្រោះកែវលក្ខណ៍ដឹងថា គឺ

កាយត្រូវច្បារនោះហើយដែលបង្កឱ្យប្រុងនឹងចូលមក ។
មានចូលកដល់មុខខ្លួន លោកចុះក៏លើខ្នងសេះយ៉ាងហ័រ ។ អ្នក

តែតម្រង់ទៅមាត់ច្បារខ្លួន ។
លុះទៅដល់មាត់ច្បារអ្នកទុច្ចត់ មើលឃើញកាយទោលរុច្ចត់

កែវដែលចង់បង្អួច ឃើញទាងទៅសំរិះអ្នកយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ ។

៣១ ភីខ្ញុំនះផង !

ឃី ! ភាមា ! ប្អូនសម្លាញ់ . . . ែន ! ម៉េចទើម្ហូន ! ម៉េច
អូនធ្វើដូច្នោះ ? ទើម្ហូន ! បងស្រឡាញ់ម្ហូនប្អូនជើតែគ្មានកត់ គ្មាន
ណាយ គ្មានស្តេចមួយពេល ។ បងអាណិតប្អូនរាល់សេវា ។ ទើម្ហូន !
បងស្រឡាញ់ហេតេយ្យបងចិត្ត អូនក្បត់ចិត្តបង ។ បើម្ហូនទៅស្រឡាញ់
អ្នកណាព្រាត់ប្អូនរបស់បង ។ មិនទៅអ្វីទេ នេះប្អូនស្រឡាញ់ប្អូនស្រ
របស់បង ។ ក្តៅណាស់ ក្រហាយណាស់ ឈឺណាស់ ែទើ ! ទើម្ហូន !
ហេតុអ្វីចយ៉ាងហ្នឹង ? អូននិយាយមកមើល ប្រាប់មក ពន្យល់មក ។
មើលហ្នឹង ! សត្វនេះទៅស្លៀមឈឺង ។ ទើ ! យើងព្រាត់គ្នាភ័
ពេលនេះហើយ ។

ែន ! ទាងទើព្រាត់ែន ព្រាត់ព្រោះទាងនិយាយព្រៃច កម្រែក
ខ្លួនកុំបាទ ។

ជីតាមានស្រែមកដឹកដល់ហូរចុងព្រោះ ។ ែនទាងឡើងញ័រ ចិត្តនាង
ភីង ។ ជាងជាប់ចំណងប្រាំប្រៃការទៅទៀត ។ ពាក្យរបស់វាមាយូឃ
ម៉ាត់មានពាក្យថា ទាងបានសហាយនឹងវា ធ្វើឲ្យចិត្តទាងធ្លាក់ក្នុងយ៉ាង
ខ្លាំង ។ ពាក្យនេះចាក់ដោយចិត្តផងចិត្តទាងយ៉ាងរកប៉ែផុត រួចមកដួចកប៉ែត
ែលចាំងរំលំព្រឹក្សាែនសេចក្តីសុខរបស់ស្រី ។ ខ ! ប្អូនទាងកុំដឹងរឿង
ទឹកស្នាមនាការនេះជាការពិត ។

មានផ្លូវបេទៅនិយាយនឹងភាមាថា

ែម្ហូរកងកង ប្អូនទាងទៅជួបនឹងបងទៅព្រាមដើមពោធិ៍កុំខាន ។

កាលស្មើចក្ខុវិស័យដ៏ក្លាយស្មើច្បាប់ច្បាប់ថា :

- ចាចបង ! ថ្ងៃបែកកង្កែបក្លាយក្រោមជើងកោដិ ។

រួចកាន់នូវចម្រើនមាតិកាទាំងឡាយចុងក្រោយបង្អស់ ។

អ្នកម្នីម្នីក្រោយក្នុងចិត្តក្រាមក ។

ពីដើមរូបទាំងឡាយទ្រុកដាក់ចិត្ត កង្វាររូបដែលនេះគ្រាយទោង

ក្មេងទៅវិញ ។ អ្នកខឹងយ៉ាងខ្លាំងហួសដល់លើមើលមុខទាំងទៀត

អ្នកនិយាយជាចុងបង្អើយថា :

- ទេ ! ស្រីកាក្រកក្រកក្រកក អញសែងបានឃើញដងទៀត
ហើយ ។

ថាផ្លូវច្នោះស្រេច មានន្ទស្ទះចេញពីផ្ទះ ក៏ក្រឡឹងលើខ្នងសេះទៅ
ព្រលឹងទាំងឡាយស្ទុះតាមបណ្តោយខ្សែរូបទាំងឡាយដេកស្លូតស្តើក្តី ។

លើខ្នងសេះ មានន្ទឈប់ចាប់ក្នុងចិត្តជាកម្រិត ។ ភ្នែកសែងមើល
ឃើញ ត្រចៀកសេដ្ឋី នេះហើយដែលជាស្ថានភាពដែលអ្នករាល់

ក្នុងកសិយាល័យអ្នកហាក់មានអ្វីស្តុស ទាំងឡាយអ្វីក្តីកុំឃើញ គិតអ្វីពី
យល់ មានត្រឡប់ទៅវិញក្រឡប់ក្រឡប់ក្រឡប់ទៅដែលមកបុកជើង

រូបក្នុងកាក្រកក្រកក ។ បុរសនឹកឃើញកាលគ្រាមុន អ្នកស្រឡាញ់
ស្រីនេះយ៉ាងអស់ពីពោះ ។ អ្នកបានប្តឹងថា ស្តេចស្តាប់ជាមួយទេវី

មួយហួតក្រឡើងទៅ ដោយបានរៀនថា ពីភ្នែកមុខនាធានស្តេចស្រឡាញ់
ក្លាយទាំងមិនខាន ។ ហើយស្តាប់ទៀតថា នាងមុនជាអ្នកស្រឡាញ់

មាណក្រុងត្រីរិះរកឃើញថា កាលស្រឡាញ់ក្តីនោះ នាងនេះ

បាននិយាយនឹងអ្នក រួចកាលនិយាយក្តីនោះ ទាងបានបង្ហាញឱ្យឃើញ

ថា នាងស្មោះត្រង់បែបស្ត្រីហ្មឺនចាត់ទុកថា គ្មាននរណាមួយមក

ប្រៀបបានឡើយ ពីព្រោះត្រង់ក្រឡើងដែលទាងចេញស្តី ទាងគ្មានបាន

គិតទេ ស្រីនិយាយអើល្អឥតទាក់ ។ រីឯក្រឡើងយំម៉ាត់ ។ បុរសជា

សង្សារសម្តែងឃើញទឹកចិត្តមែន ។ តែសេចក្តីស្នេហា ។

មកដល់មួយពេលនេះ ទើស្រីជាប់ចិត្តបានសហាយឡើង ភ្លេច

អ្នកជាប្តី ភ្លេចអសក្សស្តី ភ្លេចអស់ពីដៃដៃដួងទើបវិញទោមក ក្នុង

ភ្នែកភ្នែកកាច ចិត្តចង់ចូលពូកស្រែចម្ការទោលខ្លួនទាំងស្រុងចូល

ក្នុងផ្ទះស្រីកាក្រកក្រកក ហួតដល់មាស់ រួចមេត្រីស្រីចង់ត្រឡប់ជា

ប្តីប្រក្រតី ។

មានន្ទនឹកឃើញសព្វគ្រប់ផ្ទះ អ្នកអស់កម្មវិធីត្រូវហាងទឹក

រៀបស្រីហាងទឹកមិនបាន ។

ក្នុងកលនោះ អ្នកចាត់ស្រីទាំងអស់ជាការមកដល់ប្តីក្តីកាក្រកក

គ្មាន ។ គេទៅហោះនេះនោះស្រេចស្រែសារលើកាក្រកកមិនមែនច្នៃ មិន

ចេះក៏ មិនស្គាល់ខុស ត្រូវ អាក្រក់ប្តី ស្រែកឃ្លាននឹងកាក្រកក ឃ្លាន !

ឃ្លាន ! . . . ណាស់ឃ្លានហួតដល់ទៅត្រូវ ។

មានន្ទទៅឆ្លើយ ដោយហាក់មើលឃើញទាំងទេវីឆ្លើយ ភ្នែកកាក

កាក្រកកសហាយ ។

កម្លោះហាក់ឃើញនាងឃើញដោយឥតអ្សឺន្ទស្ទុះ ជាកប្រុសស្តី

ហាក់បើយោងទៅលើកថាខុទ្ទកថាដោយស្មោះទោទទួលគេចោល
ទៅស្រែដំទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃគេ បញ្ចោយឱ្យគេបរិភោគកាយនាងស្រី
ធ្វើជាមួយអ្នកដែរ ។ ស្រីចូលរៀននេះ ទិយាយកេត អ្នកបាននិយាយនឹង
ជាប្រាកដ ។

មានន្ទនឹកទៀតថា បើអ្នកមកទាន់ក្នុងរាជានោះ អ្នកមុខជា
អាវាត់ឱ្យដាច់ផ្ទះទាំងពីរនាក់ ឱ្យស្លាប់ជាមួយគ្នាមួយរំពេចមិនទាន់
ក្រោយពីសុបិននេះ មានន្ទសន្មតថា ស្រីដែលបានរៀននេះ
មានចិត្តអាចក្រីក្រ ។ រូបវាណាស់ វាអាងរូបចងឱ្យគេកោរព
ស្រឡាញ់វា ។

ខ ។ ខ ។ ស្រីទាំងអស់អាចក្នុងនាមលំយមនាត់ ទោះ
រូបមិនល្អក៏ដោយ គឺថាណាមួយក៏ផ្តួចណាមួយ ។

អាស្រ័យហេតុនេះ មានន្ទនឹកដល់ព្រះកុម្មារីលោកបានហោច
កំពូលមនុស្សមែន ។ លោកយល់រឿងនេះ រូបបានលះចង់ទាំងអស់ពី
ព្រះនិព្វានដែលជាស្ថានដុតទុក្ខ ។

ជិះលើខ្នងសេះ មានន្ទរង្វង់អស់ស្មារតី ។ នឹកម្តងបើឃើញទៅ
សម្លាប់ស្រី ។ ឱ្យអស់ ។ នឹកម្តងបើឃើញថា គ្រូសម្លាប់ស្រី ។ ដ
អាចក្រីក្រទៅស្រឡាញ់ប្រកួតឱ្យអស់បានក្រុងផង ។ នឹកក៏ទៅរក
បើឃើញទៅទេ ! កុំរលំនេះហើយជាដើម មានទុក្ខ មានសុខ មានពុ
មានស្រឡាញ់ មានស្នប់ . . . ។ ល ។

សម្រេចសេចក្តី មានន្ទនេរកមានទុក្ខដែល ។ វាលដែលអ្នកកំ
១១០

សេកាត់តំប្លឹងល្អ បីដូចវាលផ្តុសឱ្យវាលដែលអ្នកកំពុងផ្តួចផ្តង
អ្នកបើឃើញថា អ្នកប្រឹងទៅមុខតែម្នាក់ឯងក្នុងភូមិភូមិណាមួយ
កាលយ ។ វាលនេះមើលឃើញដូចទៅ ភ្លាយទៅដោយហោសាគមួយ
កាលយ ។ ដែលកាលនេះមើលឃើញដូចទៅ ។ ខ្យល់ដែលបក់រិច្ច
អាវាត់ឱ្យដាច់ផ្ទះទាំងពីរនាក់ ឱ្យស្លាប់ជាមួយគ្នាមួយរំពេចមិនទាន់
ក្រោយពីសុបិននេះ មានន្ទសន្មតថា ស្រីដែលបានរៀននេះ
មានចិត្តអាចក្រីក្រ ។ រូបវាណាស់ វាអាងរូបចងឱ្យគេកោរព
ស្រឡាញ់វា ។

ខ ។ ខ ។ ស្រីទាំងអស់អាចក្នុងនាមលំយមនាត់ ទោះ
រូបមិនល្អក៏ដោយ គឺថាណាមួយក៏ផ្តួចណាមួយ ។

អាស្រ័យហេតុនេះ មានន្ទនឹកដល់ព្រះកុម្មារីលោកបានហោច
កំពូលមនុស្សមែន ។ លោកយល់រឿងនេះ រូបបានលះចង់ទាំងអស់ពី
ព្រះនិព្វានដែលជាស្ថានដុតទុក្ខ ។

ជិះលើខ្នងសេះ មានន្ទរង្វង់អស់ស្មារតី ។ នឹកម្តងបើឃើញទៅ
សម្លាប់ស្រី ។ ឱ្យអស់ ។ នឹកម្តងបើឃើញថា គ្រូសម្លាប់ស្រី ។ ដ
អាចក្រីក្រទៅស្រឡាញ់ប្រកួតឱ្យអស់បានក្រុងផង ។ នឹកក៏ទៅរក
បើឃើញទៅទេ ! កុំរលំនេះហើយជាដើម មានទុក្ខ មានសុខ មានពុ
មានស្រឡាញ់ មានស្នប់ . . . ។ ល ។

សម្រេចសេចក្តី មានន្ទនេរកមានទុក្ខដែល ។ វាលដែលអ្នកកំ
១១០

អនុដ្ឋានមួយ បងដើរដូចមួយ ព្រោះគួរឃើងដើរទោះបីបែកគ្នា ។
 មានសង្ឃារាថ្មី បងដើរទៅមុខត្រូវកំពុង គ្មានសង្ឃារា ។ អនុដ្ឋាន
 ទុក្ខបង្កអស់ទុក្ខហើយ ។ អនុដ្ឋានមានចំណងជន បងទោណា
 ធ្វើអ្វីបាន ដេកក្រង់ណាត់បាន បាយក្រង់ណាត់បានតាមចិត្តគត់ចង់
 បងមានប្រៀបលើអ្នកជាទី ព្រោះថា លើអ្នកប្រុសលើស្តីអ្នកនឹងចង
 ឃើញថាបងត្រូវទំលាក់ប្រាកដ ទាំងអ្នកចិត្ត ទាំងអ្នកស្រីលធម៌ ទ
 មនុស្សធម៌ ទាំងអ្នកវិន័យ ទាំងអ្នកបុណ្យសក្ខី ទាំងអ្នកវិន័យ ។ ល
 ធម៌ដ៏នេះ តើអ្នកអាចកមនុស្សណា ឱ្យបានដូចបងទៀតទេ ? ។
 ជាមនុស្សចេះដូចលក្ខណៈគេ ដោយមិនគិតព្រោះខ្លួន ចេះ
 ស្រឡាញ់គេជាងស្រឡាញ់ខ្លួនផង ចេះឃើញាលដល់រឿងគេដោយ
 គិតដល់រឿងខ្លួនហួសហេតុ ចេះដូចអ្នកត្រូវគេ ហ៊ានធ្វើការឱ្យគេ
 តែម្នាក់ឯងក៏ហ៊ានធ្វើដែរ ។ ទ ។ ទេអ្នក ! អ្នកស្រឡាញ់អ្វីព្រោះ
 ព្រោះប្រាក់មែនទេ ? ព្រោះចូលរូស្តីមែនទេ ? ព្រោះគេចេះធ្វើ
 មែនទេ ? ព្រោះគេចេះសប្បាយហ្ន៎ហា ព្រោះគេចេះបណ្តោត ចេះ
 ផងក៏មែនទេ ? ។ ទេអ្នក ! បងកុំចេះដូចគេទេ ។ ដើ ! បងកុំអ
 រវេចចិត្តអនុដ្ឋានស្រឡាញ់បងទេ ។ ហេតុនេះ សេចក្តីល
 វាសនាអនុដ្ឋាន ។ បងទុកដាក់ស្តីចេះលើអ្នកចុះ តែបងត្រ
 អាណិតអ្នកដោយស្រីមើលកម្រៃមនុស្សខុស ។ ទេអ្នក ! បងខ្ល
 រឿងអ្នក និង បងឱ្យត្រូវស្រីពេលនេះទៅ ។
 ព្រះភាគឱ្យចៀងច្រកដល់អ្វីស្វាយហើយ ។

ពាក្យបាមធ្វើទៅវាដោយមាយាត្រូវនេះ ត្រង់នោះ ។ ឃើញ
 មេឃចិត្តកើតក្តីសង្កតដោយចិត្តកល្យាណដល់ពេលដែលទិព្វលោកត្រូវនេះ
 កល្យាណទោណោគ ។ ក្តីក្តីដំណេងចុងចុងព្រះនោះហើយ ដែលមនុស្សត្រូវ
 លោយរូប លោយខន្ធ ប្រាសចាកអស់ទុក្ខផងទាំងឡាយ ។
 ទ ។ ក្តីវិទូកងក្តីនេះហើយដែលលោកអ្នកចាំបានថា មានន្ទសន្យា
 អ្នកនឹងកាមាជាវិទូន ។ មានន្ទស្តុះលោកលើខ្នងសេះបំផាយត្រង់ឆ្នោះទៅ
 ដើរកោតកណ្តាលស្រែដែលបានឃាយទុក ។ ក្រង់ក្រើកមក អ្នក
 លេបបាយក្តីច ដេកកុំលក់ចេះតែរសាច់សេស ។
 លុះដល់ចិត្តណា ក៏អ្នកលោកចុះពីលើខ្នងអាជារឿយដែលអ្នកចង់ទៅ
 ជិតនោះ ។
 ចុះស្រែចក់កែដៃទាំងពីរទៅចេះដូច្នោះដើរឡើង មើលនាយ
 អាយុចឈាមក្រៀមដៃដល់ក្តីមួយ ក៏រឿងនាងទេវតា ក៏ឃើញចិត្ត
 អ្នក ។
 ទេវតាដំរើមួយ សេះមួយទៀតដោយកាន់តែជិតមក ។
 មានន្ទឈប់យេនទេស្ស៊ីមមើលសេះនេះ ។
 លុះបានមកដល់ជិត អ្នកជិះសេះលោកចុះមកដល់ដៃសេះឱ្យបរិភោគ
 ស្បែកទើបមកគោរមន្ទយ៉ាងក្តីរសម ។
 ដោយឥតនិយាយមួយម៉ាត់ មានន្ទហួតដាទ្វាភ្លាមថា :
 កាមាប្តីច្រើនខ្លួន ពីព្រោះបងបានសន្យាទាល់ម្នាក់អាចាល្អ
 ប្រពន្ធគេឱ្យអស់ពីផែនដីខ្លា ។

- មានជាការអំបង !

ភាសាញឃឹម ក៏ហួតដាវិញ ។

ដាវមានន្ទូលរាប់រង្វង់ពុំដាង ។ រន្ទឹមគ្នារក្សាដួងពោធិ៍ផ្ទះ ។ ភែកាម

កាតព្វព្រៃស ។ ដួងសុរេនាវ ។

មានន្ទូលកោបខ្មាំងស្តីប្តឹង ។ សុរេនាវប្រកិតគ្នា ។

ភាសារងដាច់យ៉ាងដង្ហោច ។

មានន្ទូលព្រាងដាវកាប់ពីលើប្តឹង ។ ។

ភាសារលដាវរងបានទៀត ។

មានន្ទូលកាប់បណ្តើរ លើចបណ្តើរ ។

- យើ ! ធូររងគ្រាន់បើធូរ

- ទាម ! ល្អមកស៊ីសងបានដែរ ។ ហ្ន៎ ! សុំដួងចង្ហើយម្តង

ក្នុងពេលនោះ ដាវភាសារបស់ដួងច្រុះ សុរេនាវមានន្ទូលខ្លាំងរង្វង់

ក្រើមផ្ទះ រួចត្រង់ទៅរកខ្មាំងស្តី រួចលោកមកពីលើវិញ ។ បើស្តីកុំ

រឹង ស្មារតីកុំចាន ប្រហែលជាកុំអាចរងនឹងមុខដាវទាំងបីយ៉ាងដែលមាន

ទម្ងន់ម្យ៉ាងម្រាមទេ ។ ភែកាមន្ទុវណាល់ រងទាន់រូបវិស ។ លែកព្រាង

- ក្រើន ។ ។ ភាសារលើចិញ្ចាយម្តងនោះ

- យើ ! គ្រាន់បើដេរ ។

មានន្ទូលលើចបវិញ

- មិនដាម្បីទេ !

លំដាប់វិញនោះ គេរុករកដាវភែក ។ ដាវ ។ គួរលើប្រពេក ។

ជនទាំងពីរសុទ្ធសឹងតែចំណាច់ក្នុងជីវិតអាវុធ ។ ជនទាំងពីរជូន
ជួបជិតគ្នា ស្និតជួបតែម្តង ជូនកាលបរិច្ឆេទយកគ្នា ។ ជូនកាលបរិ
ជាចងជំពប់ជើងជួល កាមាស្ត្រៈទាបប្រមូលយប់ចោល តែមានន្ទ្រគេ
ចណ្តាលឱ្យកាយជ្រុលខ្លួនផ្ទៃដីដី ។ រួចក្រោកឡើងទៅក្រែងក្រែង
ចន្ទបំភ្លឺ ចុងដាច់ក្រែងក្រែងក្រែងក្រែង ។ កាមាស្ត្រៈវិញ មាន
ទោសដូចក្រែង ប្រឹងម្នាក់ដែលបំភ្លឺឱ្យចុងដាច់ដាច់ដីដីកន្លះ រួច
គ្នាជួលផ្តាច់ផ្តាច់ ។ មានន្ទ្រវិញ កាមាស្ត្រៈទាបចាត់បុកជុំក្រែង
ក្រែងក្រែង ។ តែមានន្ទ្រគេចេញស្តី . . . ផុត ។ រួចផ្តាច់ទៅ
ប្រកួតគ្នាវិញដដែលយ៉ាងស្និតស្នាល ។

មានន្ទ្រមានវាចាថា :

- អញទុកចិត្តដឹង ។ អញជឿសម្បទាដឹង ព្រោះដឹងស្បែកឱ្យដឹង
ដឹងមកក្បែរអញវិញ ។

កាមាស្ត្រៈ

- ហ៊ី ។ ។ មនុស្សក្បាលខ្មៅ គ្មានសម្បទាណា គ្មានការជឿ
- ធូរភាពជាដាច់ក្តីទេ ។
- អញប្រើដាវដងឱ្យដឹងខ្លួនបន្តិច
- កកប្រយោជន៍ទេមហា ! ខ្ញុំប្រើដាវដងឱ្យចេះស្រឡាញ់ប្រើ
- ឱ្យទុកចិត្តលើស្រី ។
- បើក្នុងពេលនេះ អញសម្លាប់បងមិនបាន អញសុទ្ធចិត្តផ្តល់
- ច្រែកដហើយ

អញយកឈាមដងអាវុធនាម្បាលស្រីដែលបងបានប្រើក្តី

- កាមាស្ត្រៈ

- អញកាត់ក្បាលដងអាវុធនាម្បាលស្រី

- កាមាស្ត្រៈ

- ដងនេះហោចជាព្រៃហើន

- ពិតមែន អ្នកណាមិនស្គាល់កាយ ។ បងដងនេះជាមនុស្សយ៉ាង

ណាស់ បានប្រកម្មប្រកម្មនោះក្បែរ ហាស់ ។ ។

លុះកាមាស្ត្រៈយាយដូច្នោះ មានន្ទ្រគេទាំងនាមទៅក្រែងក្រែង ។ រួចនាម

លេចចេញទៅចុងដាវ លេចចេញទៅមុខដួង ទៅក្រែងក្រែង ។ លំឡាត់

រួច រួចនេះញញឹមដាក់ដួង លំឡាត់ ដួងដួង ។

មានន្ទ្រគេដល់អាវុធដែលក៏ក្នុងកាយ ស្រាប់តែ . . .

១ ! ស្រាប់តែក្នុងដាវរបស់កាមាស្ត្រៈមែកបំបាក់ដើមឡើងដួង ។

បុរសគេចង្អៀងខ្លួនតែក្នុងដួង ចុងដាវរុកចូលក្នុងស្នាមស្រី ឈាមហូរ

ខ្លាយក្រហមឆ្មៅ ។

ចុងដាវធ្វើឱ្យដួងចុកក្រែងក្រែង ។ កាមាស្ត្រៈកាលនេះដោយ

ផ្តាច់ក្រែង កាប់ចុងស្រី ក៏លិចហៀង មានន្ទ្រគេដងកេចយ៉ាងក្រៃដាវ ។

ក្នុងពេលនោះ មានន្ទ្រដឹងខ្លួនឡើងវិញថា អ្នកកំពុងកសាងជីវិតស្រី

ចើងអ្នកផ្ទាល់ដាវមកកាន់ដើមឡើងវិញ ចាប់តទៅច្រើន ។

កាមាស្ត្រៈយ៉ាងកាយ

- មើលបង បងថាយកឈាមខ្ញុំ កសាងជីវិតបងទេដែលឈាម . . .

- អត់ទានអ្វីទេ ! ធូន !

សូរដាក់សាច់ប្រាក់ទុនយ៉ាងខ្លាំងឡើងវិញដែល

និយាយពីអ្នកស្រុកដែលដឹកគោបកូលព្រាល ដើរជិតនោះ កាល

បានឃើញមានទុន និងកម្រាលប្រាក់ប្រចាំក្នុងផ្ទះ មានសេចក្តីតិចតិយ

យ៉ាងខ្លាំងក៏ទោងភ័យប្រាប់អស់ប្រាក់មិត្តភ័យមួយនាក់ប្រាប់

ក្រព្រះអាទិត្យបើចាត់ទៅហើយ ។ កន្លះព្រះទន្ធក៏បំភ្លឺឡើង

ស្រាង្គ ។

អ្នកស្រុកខ្លះអុជចង្កៀង ខ្លះអុជចង្កៀរតំបន់មិត្តភ័យមួយចំនួនទៀត

ក៏មានទានចំនួនច្រើនអនេក ។ តែគ្មានអ្នកណាមួយហ៊ានចូលហាត់សោះ

ពីព្រោះជាទេវតាប្រើព្រះព្រឹក្សាដាច់ក្នុងចំនួន ។ ដល់ឃើញអ្នកស្រុក

មកកាន់ត្រើនឡើង មានទុនប្រើក៏ដាច់ហើយកាលដាច់ចំណាយថា :

- ចូរចូនប្រុងខ្លួនឱ្យមែនទែនហ្ន៎ !

- ខ្ញុំអត់តិយទេ បងដងចាក់ដៃឆ្នួងនោះ

- ដែលឆ្នួងបងក៏ប្រើការបានដូចស្ត្រី ប្រូអែមទេ !

ដរមានទុនប្រាក់ប្រើទៅមុខចាំថា ដូចក្រញូដែលលេងល្បិចកាមាធាចាំ ។

កាមាតិយនឹងចុងដាវនេះដែលព្រោះឃើញថាបងផ្លាស់ស្លៀកស្លីហើយទម្ងន់

ដៃឃើញថា ខ្លាំងជាងធម្មតារកទប់ស្តើរឆ្អឹង តែកាមាប្រើឆ្នួតក្នុងកាល

ល្អ ។ ក្រោយមក ស្រាប់តែដាច់មានទុនវាត្រឡាចចំណាត់ណាស់ម្តីម្តង

កាមាឆ្នួតក្រោយមក ក្រាបស្រពចាំប្រយោជន៍យាយហ្មុកកុក ។ កាមា

ប្រឹងត្រាករឡើងទៀត តែដល់ទៅវិញ ។ អ្នកស្រុកលាន់មាត់ស្រែកថា

អ្នកស្រុកថា គ្នា ។

កាមាប្រែខ្លួនធ្វើអ្វីៗ ។

មានទុនដែលអស់ក្នុងដៃណាស់ទៅហើយ លុះឃើញកាមាស្រែកដៃ

បាន ក៏ឆ្លើយដាច់ស្រឡាត់ឈាម សឹកចូលក្នុងស្រាមវិញ ដើរទៅ

ផងគោរា ទៅក្រសែ ។ ដល់ហើយ អ្នកឡើងលើខ្នងអស្សុកាហ៍

បំបាញ់ទៅទានចំណីស្បៀងក្នុងដំបូកចាត់ទៅ ។

អ្នកស្រុកដែលទៅមើលទៅដងដុំទ្រាន ក៏លើកកាមាឡើង ខ្លះជួយ

ជួតឈាមខ្លះជួយស្រែកហៅ តែកាមាសន្ទប់បំបាត់ស្លាតិយូរណាស់ទៅ

ហើយ ។ អ្នកមួយស្បើយដោយតិចតិយថា :

- ស្លាប់ហើយឬអី ?

- ទេ ! ចិនទាន់ស្លាប់ទេ

- រឿងសតិច ឬខ្លាំង ?

- រឿងខ្លាំងណាស់ ចិនដឹងជាស្លាប់ ឬរស់ទេ

អ្នកទាំងអស់គ្នាភ័យសងកាមា យកទៅរកហដ្ឋានព្រះកម្ពុជទាំងយប់

ត្រប់ដងឡើយ ។

X

X

X